

Arrest

nr. 176 100 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van haar huidige vierde asielaanvraag.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 87 114 van 7 september 2012 omdat het door haar voorgehouden asielrelaas ongeloofwaardig is en er voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In het kader van verzoeksters derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 3 februari 2015 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 143 025 van 13 april 2015.

2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat haar asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. De commissaris-generaal stelt vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die verzoekster sinds haar derde asielaanvraag aanhaalt, en dat de door haar voorgelegde nieuwe attesten niet opwegen tegen de diverse elementen van ongeloofwaardigheid. Verzoekster slaagt er enerzijds niet in, aldus de commissaris-generaal, om haar vrees voor vervolgingen door zowel de Dagestaanse als de Federale Russische autoriteiten, omwille van haar band met haar eerste man, een gezochte strijder, en haar band met hun zoon, aannemelijk te maken. Daarnaast is, zo luidt de beslissing voorts, zij er evenmin in geslaagd haar vrees voor haar tweede man, die zich door haar daden in zijn eer gekrenkt zou voelen en aanspraak zou willen maken op het hoederecht over hun dochter, aannemelijk te maken. Verder wordt vastgesteld dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3. In het kader van verzoeksters derde asielaanvraag werd door de Raad bij voormeld arrest nr. 143 025 van 13 april 2015 met betrekking tot de door haar aangehaalde vrees jegens de Dagestaanse en de Federale Russische autoriteiten alsook jegens haar tweede man K. A.-T., problemen die zij in het kader van onderhavige vierde asielaanvraag herhaalt en waarin zij volhardt, onder meer het volgende vastgesteld:

"Verzoekster brengt niets concreet in tegen en ontkracht, noch weerlegt also de vaststelling in de bestreden beslissing dat "de door u geboden verklaring waarom u niet eerder de volledige waarheid heeft gesproken aangaande uw asielmotieven, niet voldoet. U stelde in het verleden slecht te zijn geadviseerd en bevreesd te zijn dat de Belgische asieldiensten slecht zouden reageren op de vaststelling dat u samenleefde met een gezochte rebel, uw eerste man. Welnu, deze uitleg volstaat niet ter verklaring waarom u gedurende twee asielaanvragen de eerste versie van de verklaarde asielfeiten heeft volgehouden, en ter staving hiervan bijkomende bewijselementen heeft aangedragen in het kader van uw tweede asielaanvraag. Als verzwarende omstandigheid in casu zij er bovendien op gewezen dat ook uw moeder, M.(...) T.(...) (O.V. 7.734.645), op 10 juli 2013 asiel heeft gevraagd bij de Belgische autoriteiten en in het kader van haar asielaanvraag verwijzing heeft gemaakt naar uw asielproblemen, met name de eerdere versie van deze problemen. In hoofde van uw moeder werd op 22 augustus 2013 door het CGVS trouwens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 13 december 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Een kopie van deze beslissingen werd bij uw administratief dossier gevoegd. Dat u niet eerder dan twee en een half jaar na uw eerste asielaanvraag, en pas in het kader van uw derde asielaanvraag, voor het eerst het zou aandurven de ware toedracht der feiten - in casu dat u niet vervolgd wordt door uw eerste man maar vervolging vreest omdat u opnieuw was gaan samenwonen met uw eerste man - aan de Belgische asieldiensten te communiceren kan niet geloofwaardig worden genoemd. Uit bovenstaande blijkt dat u ruimschoots de tijd heeft gehad om zich over de betrouwbaarheid en onvooringenomenheid van de Belgische asielprocedure te informeren en aldus veel eerder, zo uw huidige versie van uw asielmotieven geloofwaardig is, hiervan kennis te geven aan de Belgische asielinstanties. Dat u dusdanig laatstijdig uw asielverklaringen heeft aangepast, roept dan ook reeds twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van de huidige versie van uw asielmotieven." Van een asielzoeker wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten

vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Verzoekster werd tijdens de procedures in het kader van haar eerdere twee asielaanvragen herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang alle elementen te vermelden en de waarheid te vertellen, en op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure. Door tijdens de gehele loop van de procedures in het kader van haar vorige twee asielaanvragen een heel andere versie van haar asielmotieven uiteen te zetten, verzaakte verzoekster volledig aan de medewerkingsplicht die op haar zoals op elk ander asielzoeker rust. De vaststelling dat verzoekster pas bij haar huidige derde asielaanvraag voor het eerst melding maakt van de volgens haar "ware toedracht van de feiten", en zij voorheen tijdens haar vorige asielaanvragen de volledige waarheid achterhiel en met leugenachtige en bedrieglijke verklaringen de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de door haar als "nieuwe problemen" aangeduide problemen, welke dus bezwaarlijk als nieuwe problemen kunnen worden beschouwd aangezien verzoekster er van bij de aanvang van haar eerste aanvraag kennis van had, doch zij verkoos een geheel andere, tegenstrijdige versie van haar vluchtrelaas ten aanzien van de asielinstanties te geven. Met betrekking tot verzoeksters huidige stelling dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van de door haar in het kader van huidige asielaanvraag neergelegde politieconvocaties en het politieattest wijst de Raad op de overweging in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat "in alle door u in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen neergelegde politionele documenten die betrekking hebben op uw eerste echtgenoot, ofwel geen dossierreferentie is ingevuld (2 politieconvocaties), ofwel steeds een andere dossierreferentie is opgenomen (politieattest 11.12.2003 'in opsporing in dossier 8004 volgens deel 2 van artikel 162 van de Russische strafwet (diefstal in bendevorm)'; politieattest 06.11.2014 'in opsporing sinds 2003 in dossier 310145 volgens deel 2 van artikel 208 van de Russische strafwet (lidmaatschap van een illegale gewapende formatie)'; politieattest 15.12.2014 'in opsporing in dossier 41046 volgens deel 2 van artikel 15 van de Russische strafwet (definitie van licht misdrijf in de Russische strafwet)). Deze vaststelling roept reeds ernstige vragen op aangaande de authenticiteit van deze stukken." Verzoekster, wier kritiek aldus feitelijke grondslag mist, brengt geen concrete en valabele argumenten aan die aan deze vaststelling vermogen afbreuk te doen of deze in een ander daglicht te stellen. Zij ontkracht, noch weerlegt hoe dan ook geenszins de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat de door haar aangebrachte nieuwe documenten louter betrekking hebben op het feit dat haar eerste man nog steeds in officiële opsporing zou zijn vanwege de Dagestaanse en Federale Russische autoriteiten, en aldus inhoudelijk er niet toe bijdragen de geloofwaardigheid van de laatste versie van haar asielproblemen te ondersteunen. Verzoeksters kritiek dat het Commissariaat-generaal in gebreke blijft de bestreden beslissing te motiveren met betrekking tot haar vrees om vervolgingen te ondergaan, zowel vanwege de Dagestaanse autoriteiten als vanwege de Federaal Russische autoriteiten, omwille van haar band met haar eerste man, een gezochte strijder, en met D., zoon van diezelfde strijder, mist feitelijke grondslag en ernst, nu zij zelf anderzijds zelf aangeeft dat de commissaris-generaal het niet geloofwaardig acht dat zij effectief een doelwit zou zijn van haar autoriteiten omwille van haar band met een gezochte strijder, en, dit inzonderheid, de bestreden beslissing dienaangaande het volgende stelt: "Daarenboven kan de vrees zelf, zoals u die in het kader van uw huidige asielaanvraag formuleert, evenmin geloofwaardig worden genoemd. U verklaart ter zake dat u vreest dat uw tweede man klacht zou kunnen gaan indienen tegen u, waardoor de Dagestaanse of Russische autoriteiten weet zouden kunnen krijgen van het feit dat u zich heeft herenigd met uw eerste man, die een gezochte rebel is. Met name het feit dat u in voorwaardelijke zin verwijzing maakt naar een mogelijke klacht van uw tweede man is in deze ongeloofwaardig. Immers blijkt uit uw verklaringen doorheen de drie asielaanvragen en enkele van de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten (medisch attest betreffende de hospitalisatie van K(...)A(...)T(...) van 09.09.2009 tot 14.09.2009 met vermelding van een verwonding door een vuurwapen, aanvraag door de politie van Khasav-Yurt van een gerechtelijk-medische expertise voor K(...)A(...)T(...), medisch expertiseverslag met vermelding dat K(...)A(...)T(...) werd verwond door de ex-man van zijn echtgenote, alle drie stukken neergelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag en opnieuw neergelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag) dat uw tweede man op 9 september 2009 met een vuurwapen is verwond door uw eerste man, dat hij hierna werd gehospitaliseerd, dat in dit kader door de politie een gerechtelijke expertise is bevolen, dat ook een gerechtelijk-medisch expertverslag is opgesteld, en dat in deze expliciet vermeld werd dat uw tweede man werd verwond door uw eerste man, en dat de vastgestelde verwondingen

compatibel zijn met de verklaarde omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Gezien deze vaststellingen kan het niet anders dan dat de Dagestaanse autoriteiten toen reeds weet hadden van een ernstige daad van agressie door een gezochte rebel, zijnde uw eerste man, tegen uw tweede man en dat dit dan ook onvermijdelijk moet hebben geleid tot verdere onderzoeksdaden tegen uw eerste man, maar evengoed tegen u, los van de mogelijkheid of uw tweede man u zou aangeven bij de politie of niet. Dies des te meer gezien uit uw dossier blijkt dat op de dag waarop uw eerste man uw tweede man heeft beschoten, 9 september 2009, u uw tweede man verlaten heeft, u hierbij uw beide kinderen heeft meegenomen naar het adres in Tukhchar, dus ook de dochter van uw tweede man, en dat u zich in Tukhchar samen met uw eerste man heeft schuilgehouden. De verklaring dat de mogelijkheid bestaat dat uw tweede man u zou aangeven is dan ook niet geloofwaardig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze nieuwe versie van de door u verklaarde asielproblemen. Deze vaststelling is des te meer zwaarwichtig gezien in het verlengde van deze vaststelling - dat in de laatste versie van uw asielmotieven het eerder waarschijnlijk is dat u door de politie zou worden geïnterviewd, los van enige klacht door uw tweede man - het evengoed ongeloofwaardig moet worden genoemd dat u vanuit Moskou meermaals naar Dagestan bent teruggekeerd om diverse documenten bij de Dagestaanse autoriteiten aan te vragen en te verkrijgen, feiten waarop reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd gewezen. Zo werd er voor u een internationaal paspoort uitgegeven op 25.01.2011, voor uw kinderen op 10.12.2011, en werden er attesten van moederschapsuitkering opgemaakt door de Dienst Burgelijke Stand van de stedelijke administratie van Khasav-Yurt op 18.02.2012. Daarbij dient het weinig aannemelijk te worden genoemd dat iemand met een hogere rechtenopleiding (universitair diploma dd.2003, neergelegd bij uw eerste asielaanvraag) geen weet zou hebben van, of onvoldoende navraag zou hebben gedaan naar de al dan niet noodzaak van een internationaal paspoort voor uw kinderen, waardoor u onvermijdelijk een keer extra contact zou moeten hebben nemen met de paspoortdienst in Khasav-Yurt (briefwisseling advocaat dd.23.12.2014, p.10-12). Als geloofwaardig zou zijn dat u vervolging door de autoriteiten vreest omwille van uw hereniging met een gezochte rebel kan het niet geloofwaardig worden genoemd dat u zich meermaals persoonlijk heeft gericht tot diverse autoriteiten voor het bekomen van diverse documenten." Verzoeksters huidige argumentatie, welke opnieuw en in ernstige mate afwijkt van haar eerdere verklaringen die zij eerder bij haar vorige asielaanvragen omtrent (het al dan niet persoonlijk afhalen en bekomen van) haar identiteits- en reisdocumenten gaf, dat zij verschillende van die documenten door middel van smeergeld bekam en zij zich aldus niet of niet vaak persoonlijk tot haar autoriteiten heeft gericht, neemt niet weg en doet niets af aan het feit dat, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht op grond van zijn vaststellingen welke door verzoekster niet met concrete en valabele elementen worden ontkracht of weerlegd, aan haar beweerd vrees volgens de laatste versie van de feiten geen geloof kan worden gehecht. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan, noch maakt zij (met concrete en objectieve elementen) aannemelijk dat zij omwille van haar (vroegere) relatie met haar eerste man, een gezochte rebel, door haar autoriteiten zou worden gezocht en geïnterviewd. Zij maakt een persoonlijke vrees voor vervolging niet in concreto aannemelijk of geloofwaardig. Betreffende verzoeksters vrees zich het hoederecht te zien ontnemen van haar minderjarige dochter, uit haar huwelijk met haar tweede echtgenoot, in geval van terugkeer naar Dagestan, stelt de Raad vast deze vrees louter hypothetisch is, nu uit niets blijkt/er geen ernstige en concrete aanwijzingen zijn en verzoekster op geen enkele wijze met concrete en objectieve gegevens aantoont dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk riskeert het hoederecht over haar dochter te verliezen. Bovendien houdt deze vrees op zich geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, en komt de geloofwaardigheid ervan ernstig op de helling te staan, nu aan haar verschillende versies van haar beweerd problemen met haar eerste dan wel tweede echtgenoot geen geloof kan worden gehecht."

4. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar huidige vierde asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad te tornen. Zij slaagt er, zo stelt de Raad vast in navolging van de commissaris-generaal, niet in haar verklaarde vrees jegens de Dagestaanse en de Federale Russische autoriteiten alsook ten aanzien van haar tweede echtgenoot aannemelijk of geloofwaardig te maken.

Verzoekster legt in het kader van onderhavige asielaanvraag volgende documenten neer: een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) met daarin het verzoek haar vierde asielaanvraag in overweging te nemen, een weergave van een aantal mails tussen ene S., een medewerkster van haar Belgische advocate, en S.G., een mensenrechtenactiviste in de Russische Federatie enerzijds, en R., contact persoon van S.G. in de noordelijke Kaukasus anderzijds, en een usb-

stick met hierop een kort fragment van een bord met foto's van mannen die in opsporing zijn en waaruit moet blijken dat haar eerste man federaal wordt opgespoord.

Verzoekster oppert thans in haar verzoekschrift, verwijzende naar voormelde door haar bijgebrachte documenten, dat men "te weten is gekomen, door middel van verschillende bronnen, dat A.G. op federaal niveau werd gezocht". Verzoekster legt evenwel in het kader van onderhavige asielaanvraag geen concrete en objectieve documenten neer, en Cedoca slaagt er blijkens de aan het administratief dossier gevoegde informatie niet in enige concrete en objectieve aanwijzing te vinden waaruit zou kunnen blijken dat verzoeksters eerste man G.A. daadwerkelijk in de Russische Federatie op federaal niveau zou worden gezocht. Dit blijkt nergens onomstotelijk en op objectieve wijze uit de door verzoekster bijgebrachte informatie, noch brengt zij andere concrete en objectieve elementen aan waarmee zij haar bewering dienaangaande hard weet te maken. Hoe dan ook slaagt verzoekster, zo werd reeds in het kader van haar vorige asielaanvraag bij voormeld arrest van de Raad vastgesteld, er niet in met concrete en valabele elementen aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij zelf persoonlijk naar aanleiding van haar eerste man A.G. door de Dagestaanse en/of Federale Russische autoriteiten zou worden gezocht en vervolgd.

De Raad wijst er met betrekking tot de door verzoekster bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten op en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing en zoals reeds eerder ook al werd vastgesteld. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing omtrent die verschillende documenten, zoals o.a. aangaande het gesolliciteerd karakter ervan en de opmerkelijke en merkwaardige band met en positie van contactpersoon R., vaststellingen welke niet met concrete en valabele elementen worden ontkracht of weerlegd, kan aan de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Betreffende het door verzoekster per schrijven d.d. 6 mei 2016 aan de Raad overgemaakte en als "de nieuwe opsporingsbericht uitgevaardigd tegen meneer A.K.G. door de Russische federale autoriteiten, op basis van artikel 208, §2 van de Strafrecht van de Russische Federatie" omschreven document, stelt de Raad vast dat dit geen origineel betreft, doch slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip-en-plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens dient, net als met betrekking tot het eerder door verzoekster in het kader van haar vorige asielaanvraag neergelegde attest d.d. 15 december 2014, te worden vastgesteld dat voormeld attest -dat van 12 januari 2016 dateert en waarin staat dat het als bewijs geldt dat G.A.K. door de Federale autoriteiten wordt gezocht en strafrechtelijk wordt vervolgd- opmerkelijk genoeg aan G.A.K. persoonlijk werd uitgereikt. Het is echter allerm minst aannemelijk of geloofwaardig dat een dergelijk attest met die inhoud aan de gezochte persoon zelf zou worden uitgereikt. De vraag rijst tevens en het is één groot vraagstuk hoe verzoekster, die blijkens haar verklaringen aan de commissaris-generaal en deze in haar verzoekschrift reeds sedert mei 2010 geen contact meer heeft met haar eerste echtgenoot G.A., in het bezit is gekomen van voornoemd attest d.d. 12 januari 2016. Verzoekster geeft immers zelf in haar verzoekschrift aan dat zij zich "sinds meerdere jaren, in de onmogelijkheid" bevindt "om haar eerste echtgenoot te contacteren et weet dus niet waar de laatste zich op dit moment bevindt". Dat zij er dan toch in zou slagen een dergelijk document aan haar eerste echtgenoot A.G. persoonlijk gericht te bekomen, is ten eerste opmerkelijk en bedenkelijk. Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

5. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Dagestan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat er in haar land van herkomst een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

6. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Dagestan.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2016, stelt verzoekende partij te volharden. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 30 september 2016 slechts volhardt in de middelen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 5 juli 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Dagestan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS